

Onze miMakker Cato

Het is muisstil in de huiskamer. Is er niemand? O ja, toch wel.

In de huiskamer zit een bewoner alleen aan het hoofd van de tafel. Een mevrouw met dementie, ze praat wat voor zich uit, luistert naar zichzelf, lacht zo nu en dan en dommelt een beetje in slaap. Complete rust heerst er in de ruimte.

Zachtjes gaat de deur open en er komt een niet alledaagse verschijning binnen. Een clown, maar toch ook weer niet, een wijde broek met bretels, een heel klein beschaafd rood neusje en deze verschijning heeft een koffertje bij zich.

Onze miMakker Cato.

In de stille ruimte doet het koffertje "klik-klik" en er komt een stukje voile uit. Zachtjes als een heel klein wapperend gekleurd wolkje gaat de voile heen en weer en langzaam gaan de oogjes van de bewoner open.

Wat je dan op afstand ziet als buitenstaander is bijna niet te verwoorden.

Er ontstaat een onzichtbare brug, tussen onze miMakker Cato en de bewoner.

Een brug die gevormd wordt door emotie en een stukje voile. De bewoner ontluikt als een bloem die zachtjes open gaat, er verschijnt een glimlach op het ernstige gezicht, gevoelens worden zonder woorden gedeeld. Later ontstaat er tussen onze miMakker Cato en de bewoner een samenspraak, voor niemand te volgen, maar zij begrijpen elkaar. Er is contact.

Het plaatje is volmaakt, de bewoner ontspant, voelt dat er nu iemand bij haar is die niets verwacht, die niets wil en waarvan niets moet.

Hoe mooi is dit!

Conny Oetgens

Activiteitenbegeleider

Servicecentrum Het Laar